

Fabián Estapé

Estapé respon

València ara és Sicília

—**Professor Estapé, el cas Gürtel ja és tot un serial. Ara també la família Aznar...**

—Però aquest noi, l'Agag, diu que treballava amb en Pajares. M'ha agradat molt. I, a més, la Botella encantada... La cosa s'emmerda de manera considerable. Ara, amb els anys que fa que segueixo la política, no havia trobat mai el joc d'indiferència que va fer Mariano Rajoy. Demana que ens deixem de rucades com el cas Gürtel i que ens preocupem més pels problemes del dia a dia!

—**I mentrestant, Francisco Camps la mar de tranquil. Creieu que en sortirà il·lès políticament, d'aquest afer, el president del País Valencià?**

—Quan el PSOE es va emmerdar en el cas Filesa, ho va pagar. I jo espero que ara passi igual. Ara en Camps exhibeix fatxenderia total, i ja és molt difícil parar aquest sarau. Digui què digui Rajoy. València actualment és Sicília.

—**A Catalunya no tenim cas Gürtel, però sí cas Millet. I la qüestió s'escampa també a l'àmbit polític... Com acabarà tot plegat?**

—És a mans dels jutges. És molt important que els jutges siguin íntegres, que no sempre ho són. Seria massa fort que no pagués, aquest senyor, i no hi ha jutge que no s'espanti quan es parla d'una estafa de dotze milions d'euros.

—**Catalunya té cap altre burgés estafador, a la seva història recent?**

—De la Segona República, sí, l'estraperlo.

—**Sembla que la fusió de Caixa Catalunya, Tarragona i Manresa ja es troba ben lligada. Estratègicament, quina de les tres caixes beneficiarà més, aquesta fusió?**

—Sens dubte, la de Catalunya, que és la que s'ha de refer. Les altres dues tenen un coixí més sòlid. Ja és trist tenir una caixa d'estalvis i que grinyoli.

—**La nova caixa potser no portarà el nom de Caixa Catalunya, perquè l'entitat mateix reconeix que té una imatge deteriorada. Per què creieu que la segona entitat del país pot haver patit un desgast?**

—Està molt tocada. Diria que l'etapa de declivi de Caixa Catalunya va començar quan van fotre fora Joan Bilbao.

—**La política del Banc d'Espanya respecte a les caixes d'estalvis és massa proteccionista?**

—Fa allò que el BCE li deixa fer —que és ben poca cosa—, i encara no em pensava que gosés parlar tant.

—**Les entitats del país ja havien superat crisis a la seva història, i no van recórrer a la fusió. Ara és un moment més complex que no els anteriors, realment?**

—Jo crec que els directius senzillament han pensat que ha arribat un moment que més val fusionat que no pas aïllat.

—**Mentrestant, Zapatero anuncia una pujada d'imposts, i nega les previsions del Fons Monetari Internacional sobre desocupació i dèficit públic. S'equivoca Zapatero o s'equivoquen els organismes internacionals?**

—Hi ha dades de l'FMI que són incompletes, no pas falses. I ja és lamentable, que es deixin dades com les exportacions.

—**L'equip de la ministra Salgado és més competent que no pas el de Solbes?**

—No! Però Salgado té alguns elements al seu equip que demostren un domini acceptable de la macroeconomia en temps de crisi.

Mercat i política

Muriel Casals

Qui ens mana?

Les darreres reunions del G20, a Londres, el mes d'abril passat, i a Pittsburg aquest setembre, han posat en evidència que hi ha canvis fonamentals en l'exercici de l'autoritat econòmica a escala mundial. L'economista nord-americà Jeffrey Sachs ha valorat aquestes trobades dels països més influents en l'economia global i les considera un èxit. Al grup dels vint hi trobem les economies més desenvolupades al costat d'aquelles que són en ple procés de desenvolupament. Juntes, representen una part molt substancial de la població (4,2 milions de persones) i de la riquesa del nostre planeta.

L'èxit del grup, afirma Sachs, posa davant els nostres ulls el fet ben real que els Estats Units cedeixen el comandament que han exercit durant les darreres dècades, tant en l'aspecte econòmic com en el polític. De fet, el lideratge econòmic americà minvava des de feia almenys 25 anys, però el col·lapse dels països de l'òrbita soviètica va distreure la nostra atenció d'aquest fenomen i tot just ara l'actitud *multipolar* del president Obama fa que en siguem conscients.

Ara bé, el grup dels vint més els convidats addicionals que atenen les seves reunions és, de moment, un experiment, una institució que vol combinar la realitat de l'economia amb la voluntat de la política. No som davant cap entitat que tingui capacitat d'imposar normes ni regulacions; a les seves reunions no s'hi signen tractats que obliguin els membres que, d'una altra banda, funcionen amb institucions polítiques que en molts casos són inadequades per a encarar les necessitats de transformació econòmica que demana el segle XXI. Ja ho veurem.